

3

Jane dorazila taxíkom na Gatwick o 4.40, presne hodinu a pol predtým, ako mala nastúpiť do lietadla. Zaregistrovala sa s ľahkosťou nadobudnutou cvikom a našla číslo brány. Počas letu mali všetci účastníci sedieť pokope. Nanútená vianočná dovolenka bola jedna vec, ale navyše aj s toľkými ľuďmi?

Kráčala letiskovou halou, otupená únavou zo skorej ránej hodiny a z chronického nedostatku spánku za posledný mesiac, ktorú veru nezahnalo plechové vyzváňanie vianočnej hudby. Keď prechádzala popri zrkadle, pristavila sa a skontrolovala v ňom svoj odraz.

„Tvár so zatiahnutou roletou“, ako sa vyjadril Simon po prvej spoločne strávenej noci. „Bez prestania sa strážiš.“ Pohládil ju po tvári. „Ale keď sa usmievaš, si nádherná.“

Vyhákli jej slzy. Rýchlo zdvihla bradu a prudko zažmurkala, aby ich potlačila. Ide na pracovnú cestu. Možno má zlomené srdce, no nepripustí, aby to bolo vidieť.

Pri bráne okamžite spoznala blogerky, trojicu mladých žien zúrivo ťukajúcich do mobilov. Všetky zvierali v dlani ekologické poháre s kávou, všetky boli zakrútené do hrubých plédov pripomínajúcich deky a všetky boli krásne. Čosi vo výzore ich odlišovalo od ostatných cestujúcich – lesk

pokožky uprostred sinavej, unavenej bledosti pasažierov, jasné rúže a umelecky postrapatené vlasy, rafinovane navrstvené oblečenie. Ako sa tak Jane na ne dívala, jedna z krások, s červeným rúžom a afrom, zdvihla mobil, priložila si k perám pohárik s kávou a odpotila sa. Potom druhýkrát. Tretí. A štvrtý...

„Ránko,“ ozval sa rázny aristokratický hlas po Janinom boku. Otočila sa. „Patrite k skupine mieriacej do Osla? Som Natasha Barnesová. Mejlovali sme si. Na tejto ceste mám na starosti styk s verejnosťou.“

Natasha bola približne v Janinom veku, vysoká a plavovlasá, v čižmách lemovaných kožušinou, v pulóvri s neurčito nordickým vzorom a v rozstrapkaných, potrhaných džínsoch s vysokým pásom. Vlasy jej padali na plecía a tvár mala dokonale upravenú.

„Dobré ráno. Áno, som Jane Brooková z *Couriera*.“

Natasha prikývla a nedívala sa pritom na Jane, ale do mobilu.

„Tak sme tu všetci.“ Mala ostrý prízvuk a vyznačovala sa tým typom zastrašujúcej krásy, pri ktorej sa Jane okamžite stavala do defenzívy. „Tamto sú blogerky, Lucy, Lena a Freddie,“ kývla Natasha na trojicu dievčat s mobilmi. „A tlač. Nick Green z *Daily Postu*, Sandra Rileyová z *Gourmandu*, fotograf Ben Andersen a Philip Donnelly, ktorý má napísať článok pre *Rural Living*. Mimochodom, už sme si všetci potykali, budem rada, ak sa k nám pridáš.“

Jane obrátila zrak na skupinku. Sandra bola zababušená do hrubej páperovej bundy a mala zavreté oči. Nick, bledý, so strniskom a s okuliarmi, listoval v novinách. Strapatý tmavovlasý Ben v tmavomodrom dvojradovom kabáte a džínsoch popíjal kávu a zíval.

„Trochu poznám Sandru a Nicka. A Ben je môj kolega,“ povedala Jane a zakývala mu.

Zdvihol pohár s kávou na pozdrav a veselo sa usmial. *Nikdy nemá zlú náladu*, pomyslela si, *dokonca ani takto skoro ráno*.

„No moment,“ spomenula si Jane, lebo unavený mozog konečne zaradil rýchlosť. „Povedala si Donnelly? Philip Donnelly? Ten z televízie? Na zozname nebol, či?“

Natasha stále ťukala do mobilu. „To je, čo? Chce sa vrátiť k novinárčine. Jeho účasť potvrdili na poslednú chvíľu.“ Naklonila sa k Jane. „To je on, tamto sedí. Ten v slnečných okuliaroch. Bude nám užitočný, keď lietadlo spadne a budeme musieť prežiť niekde v lesoch.“

Jane uprela zrak na postavu v nenútenom poloľahu na plastovom sedadle. Philip Donnelly bol skutočná celebrita. Kedysi sa venoval cestopisnej žurnalistike, no vybudoval si atraktívnejšiu kariéru ako moderátor televíznej relácie *Prežijú len najzdatnejší*, kde skupina známych osobností dva týždne žila v nehostinnom teréne. Úspech programu dlhodobo závisel od málopravnej osobnosti Philipa Donnellyho – lakonického, prítažlivého, s bridlicovomodrými očami, v pokrčenom tričku a ikonickej ošúchanej koženej bunde. Nielenže poľahky zakladal ohne a zlaňoval do roklín, ale aj vášnivo rozprával o životnom prostredí a o zachovaní domorodých kultúr, hoci väčšina divákov sledovala program preto, lebo sa zabávali pohľadom na rozmazané celebrity pasujúce sa s drsnou realitou. Šou roky kraľovala rebríčkom hodnotení.

Potom to však prasklo. Vyšlo najavo, že Philip má aféru so spolumoderátorkou Donnou Marksovou, ktorá kvôli nemu opustila manžela aj malé deti. Ako inak, verejnosť bola pohoršená. Tlač ho rozniesla na kopytách, že rozvrátil rodinu.

Jane si prezerala dlhé nohy a hranatú sánku. *Slnečné okuliare v letiskovej hale*, pomyslela si ponuro, *typická celebrita*. Napadlo jej, či za nimi nespí.

Sadla si, vytiahla mobil a napísala správu Margot.

Čakám na let s nejakými mládežníčkami, ktoré sú vraj lajfstajlové blogerky. Zúčastní sa aj Philip Donnelly z Prežijú len najzdatnejší. Sedí vnútri v slnečných okuliaroch.

O chvíľu jej na mobile zavibrovala odpoveď:

Vynikajúce – v nič lepšie som ani nemohla dúfať.

Potom:

Ak sa ti nepodarí bozkávať s Philipom Donnellym vo vírivke, ani sa nevracaj.

Jane sa uškrnula.

Je to vychýrený zvodca!

Margotine odpovede prichádzali jedna za druhou.

Fajn. Tak ak ťa v tej vírivke nezvedie.

Nezabudni, je to jediný spôsob, ako Simona vyhnúť z hlavy.

Šťastný let.

Jane sa zasmiala a vložila mobil do tašky. Pozrela sa na zvyšok skupiny. Blogerky práve pózovali na spoločné selfie, pery našpúlené, účesy dokonalé. Ak je Philip Donnelly naozaj taký sukničkář, ako o ňom tvrdí bulvár, na tejto ceste má omnoho lákavejšie vyhliadky, než je ona.

Jane ešte nikdy neletela biznis triedou. S vďakou prijala horúci uteráčik, odmietla pohár šampanského a vypýtala si perlivú minerálku, usalašila sa a vychutnávala si prekvapujúco pohodlné sedadlá a prepychový priestor na nohy. Blogerky okolo nej si nasadzovali masky na oči, natierali si zápästia aromaterapeutickým olejom s levandulovou vôňou a babušili sa do kašmírových diek s nenútenosťou skúsených cestovateľiek. Jane nakukla do vrečka s bezplatnými produktmi, ktoré dostala na začiatku letu, a aby pokračovala v skúšaní nových vecí, obozretne si postriekala tvár „relaxačnou pleťovou rosou“. Rozkašľala sa od nej a pálili ju oči.

Blogerka Lucy vedľa nej vyzerala spokojná, že sa nemusí rozprávať. Vlasy si stiahla do úchvatného strapatého drdola

navrchu hlavy, naliala si pohár hustého zeleného džúsu a zahĺbila sa do psychologického trilera. Reklamu naň videla Jane na každej zastávke londýnskeho metra, cez ktorú prešla za posledné dva týždne. Nasadila si slúchadlá a nastavila si na mobile audioknihu o nórskech dejinách. Mala názov *Kráľova nelahká voľba*, a čo ju pobavilo, nenarozprával ju nikto iný ako Philip Donnelly. Skutočnosť, že dotýčny z mäsa a kostí sedel zo dva metre od nej, ešte vždy so slnečnými okuliarmi na nose, sa jej zdala absurdná.

Oprela si hlavu dozadu a nechala sa unášať príbehom. Bol to ten istý príbeh ako vo vyhlásení pre médiá, ale podrobnejší, v podaní Philipovho ťahavého hlasu.

Apríl 1940. Nórsko je v pozícii rukojemníka.

Do krajiny vtrhli nemecké vojská a požadovali od kráľa, aby za premiéra vymenoval Vidkuna Quislinga, bábku v rukách nacistov.

Nórska vláda však mala iné predstavy. Kráľ so svojím kabinetom utiekli do bezpečia v prihraničnej dedinke Nybergsund. Malo to byť dočasné útočisko.

Čas plynul a kráľ mal na výber len dve možnosti: buď prijme vládu na čele s Quislingom, alebo svoju milovanú krajinu vystaví hrozbe, že sa na ňu nacistická armáda zameria v plnej sile.

Po nekonečnej, mátožnej noci kráľ Haakon oznámil svojmu kabinetu, že nemôže s čistým svedomím vymenovať za premiéra nacistu. Súhlasili s ním.

Odpoveď nemeckej armády bola okamžitá a hrozná. Nybergsund zbombardovali. Kráľ so svojím kabinetom si len-len že zachránili život v úkryte v neďalekom lese, zatiaľ čo čerstvý sneh kropili bomby.

Útek sa zdal nemožný, a predsa sa kráľovi spolu s korunným princom a s väčšinou vlády podaril. Cez hory im pomohli tajní agenti spolupracujúci s nórskeym odbojom. Dostali sa cez hranice

a napokon do Londýna. Tam ustanovili exilovú vládu, ktorá po zvyšok vojny riadila krajinu a nórske vojnové úsilie.

Domov sa nemali vrátiť celých nasledujúcich päť rokov.

Jane počúvala a krútila hlavou. Zamyslela sa nad tým, ako by sa v takých hraničných okolnostiach zachovala ona. Prejavila by čo len zlomok odvahy a tvrdohlavosti nórskej kráľovskej rodiny a vládneho kabinetu, alebo by sa jednoducho snažila prežiť?

Myšlienky jej pretrhol hlas kapitánky oznamujúci, že krúžia nad Oslom.

„Dámy a páni, začíname klesať do Osla,“ informovala ich. „Máte šťastie, že ho uvidíte v predvianočnom období. Ako možno viete, nórske zimy sú najdlhšie a najtmavšie v Európe a v novembri sa začína obdobie polárnej noci. Pripravte sa na zážitok z pravej zimy!“

Jane sa naklonila, aby videla z okna, a pocítila záblesk vzrušenia. V hĺbke pod sebou videla blikajúce svetlá mesta.

Uškrnula sa pri predstave, čo by práve teraz robila v Londýne – rozhorúčená, upotená a podráždená by stúpala hore schodmi z metra, no a po zvyšok dňa by upierala oči na obrazovku počítača a vyhýbala sa Simonovi.

Namiesto toho klesala do neznámeho mesta s bohatou históriou, čakala ju plne hradená luxusná cesta a jej jedinou výzvou bolo urobiť niečo šokujúce.

Azda v Nórsku, v krajine polnočného slnka – i keď v novembri to bola skôr krajina nekonečnej noci –, to bude ľahšie, než sa nazdáva.